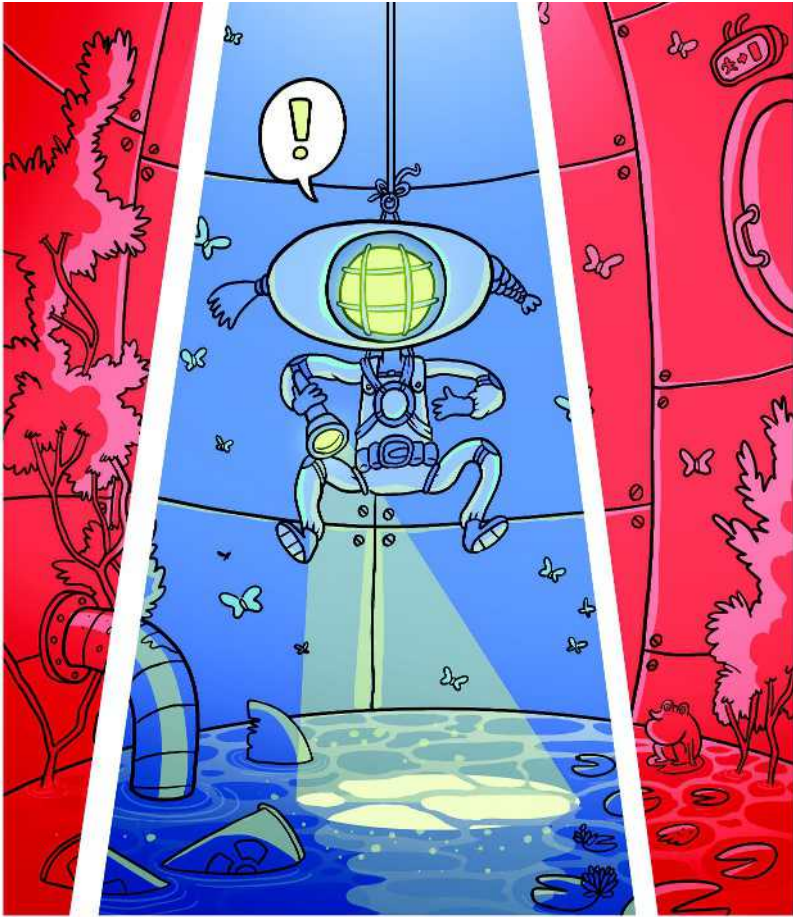


i s ä m i e s

ja SALA peräinen

NUKKE MESTARI





Teksti © Arttu Unkari ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

Kuvat © Kai Vaalio ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

ISBN: 978-951-1-48593-3



Taiteen edistämiskeskus
Centret för konstfrämjande
Arts Promotion Centre Finland

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

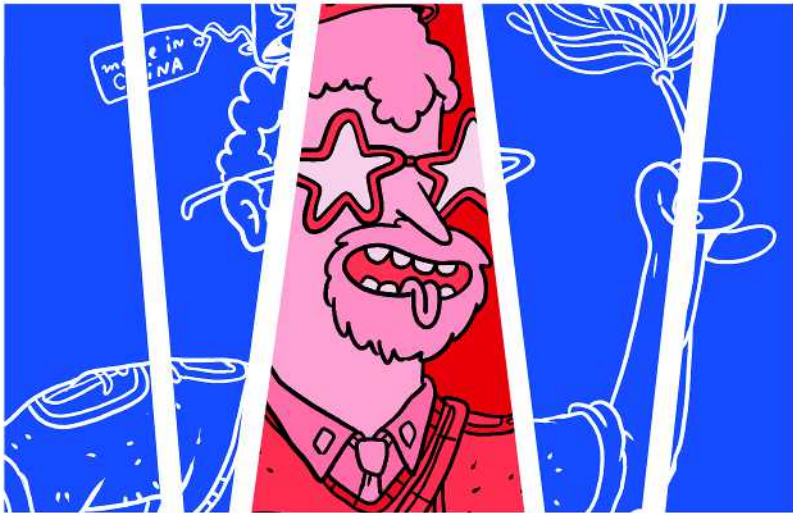


ARTTU
UNKARI

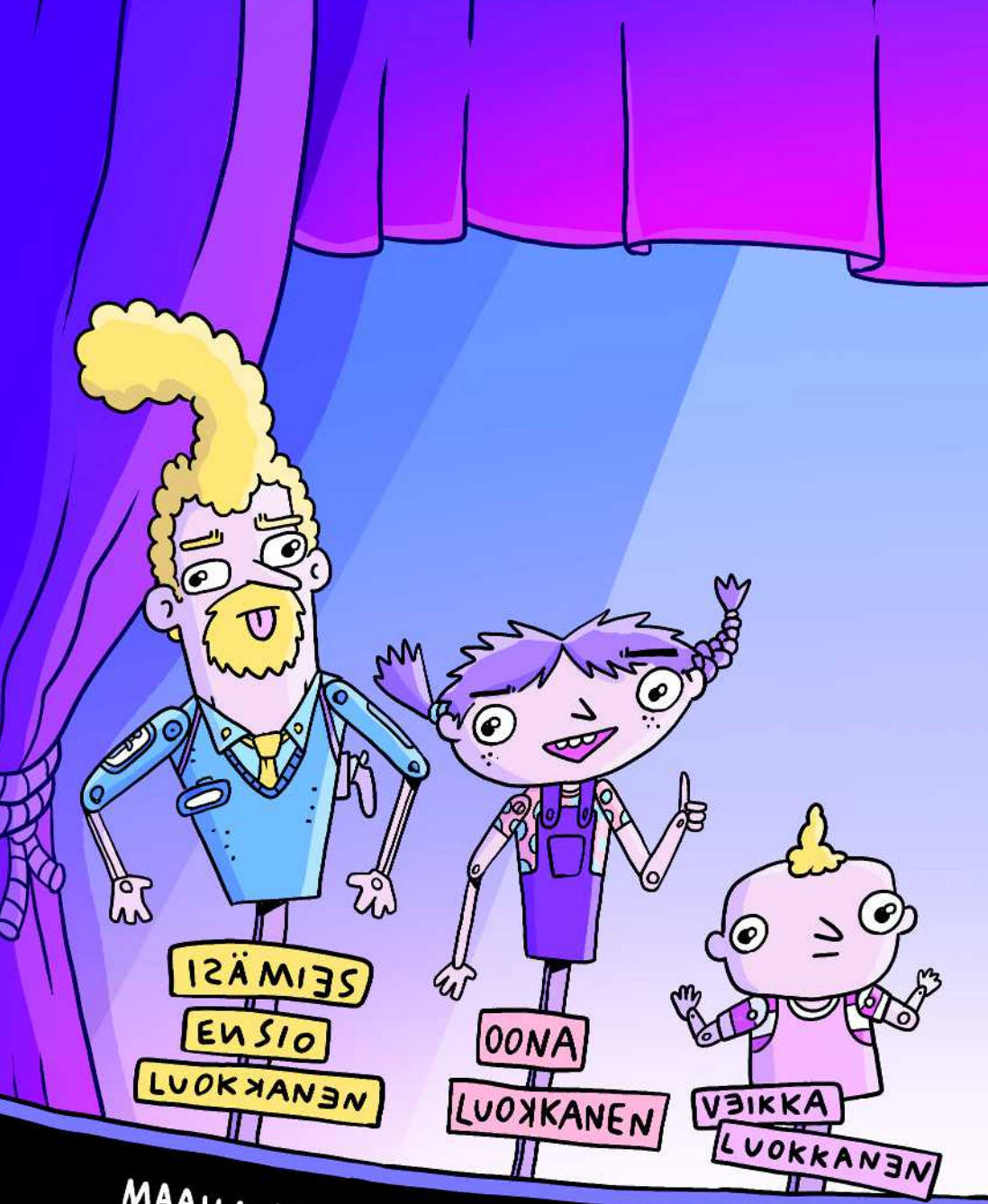


KAI
Vaalio

ISÄ MIES
JA SALAPERÄINEN
Nukke MESTARI



Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava



ISÄMIES
EN SIO
LUOKKANEN

OONA
LUOKKANEN

VEIKKA
LUOKKANEN

MAAILMAN
HUONAIN
POLIISI

ISÄMIEHEN
VANHIN LAPSI

OONAN NEROPATTI
PIKKUVELI



00NAN
PARAS KAVERI



HULLU
KEKSIJÄ

LUKU 1

ISÄ mies RATK aisee JÄLL EEN





– Sanos vielä kerran Oona, että miksi sinun pitikään tulla mukaan? Isämies kysyi samalla, kun hän ajoi poliisiauton pillit vinkuen kohti rikospaikkaa. Hälytys oli tullut poliisiradion kautta kesken Luokkasten perheen aamupalan. – Eikös sinulla ole koulua?

– Ope oli ehkä kipeä tänä aamuna tai koulun ovet oli taas muurattu umpeen hammastahnalla tai jotain, Oona sepitti. – Älä huoli, ei se ainakaan yhtään johdu siitä, että sinulla olisi vaikeuksia ratkoa rikoksia ilman minun apuani!

– Aivan, tämä rikos ratkeaa jo ensimmäisessä luvussa, tunnen sen luissani! Isämies rehvasteli.



SYÖN HATTUNI,
JOS NIIN KÄY!

Isämies kurvasi rikospaikalle, entiselle museolle, josta oli jäljellä vain surkea raunio. Kaksikerroksisen rakennuksen seinistä osa oli romahtanut, ja näytti siltä, että voimakkaat räjähdykset olivat singonneet raskaiden betonielementtien palasia sinne tänne ympäri pihaa. Oona ja Isämies kiirehtivät autosta tutkimaan öisten tapahtumien jälkiä. Rauniot oli jo eristetty poliisiteipillä, ja hermostunut mies käveli pihalla edestakaisin kädet puuskassa odotellen tutkinnanjohtajaa.

– **Ensiluokkainen Ensio Luokkanen paikalla!** Isämies kailotti ja paiskasi hermostuneen miehen kättä.

– Mi-minä omistan tämän museon. Tä-tämä on hirveää, mies sanoi. – Koko rakennus on yön aikana hajotettu maan tasalle ja kaikki näytteet on tuhottu. Elämäntyöni on pilalla!

– Mikäs näyttely tämä oikein oli? Isämies ihmetteli.

– Ei mikään näyttely, vaan vanhojen tautien museo, mies nyyhkytti. – Meillä oli koprolitteja jopa sukupuuttoon kuolleilta eläimiltä ja niissä jo kauan sitten kadonneita viruksia,

bakteereja ja loiseliöitä ja vaikka mitä muuta: kaikki tuhottu tai kateissa! Ne voivat olla hyvin vaarallisia, eikä niihin ole lääkkeitä.

ENNEN VANHAAN OLIVAT
TAUDITKIN PAREMPIA.



– A-korppu-mikä? Sanotko uudestaan? Isämies ihmetteli sanaa, jota ei tunnistanut.

– Kopproliitti, museon johtaja toisti ja katsoi Isämiestä halveksuvasti. – Mitenkäs sen nyt sanoisi niin, että sinäkin ymmärtäisit...

– Se on kuivunut kivikautinen kakka, Oona huokaisi.

– Älä häiritse tutkintaa, Oona! Kyllä minä tiedän, mikä se on, Isämies älähti ja suuntasi sitten sanansa johtajalle.

– Meillä asuu kellarissa sellainen vähän vinksahantanut keksijä, voisinko viedä yhden korppuliitin hänelle tuliaisiksi?

– Ei niitä enää ole, ja se on vakavaa se! mies parahti. – Joukossa oli kaksi kivikautista näytettä, näyttelyn vetonaulat. Niissä pesii loputtoman vaarallisia taudinaiheuttajia! Kauan

sitten kadonneille taudeille ei ole kellään enää vastustuskykyä ja meillä voi pian olla käsissämme täysimittainen pandemia.

– Millaisia tauteja on kadonnut? Oona pelästyi.

– Ainakin räkäripuli ja dodoinfluenssa... ehkä muitakin, en ole varma! Johtaja selitti hädissään.

Isämies veti Oonan sivummalle, missä muut poliisit seisoskelivat, ja jätti museonjohtajan nyyhkimään tuhoutuneen näyttelynsä perään.

– Tämä homma haisee, mutta tiedättekö miltä? Isämies sanoi.

– Nyt ei ole kakkavitsien aika, iskä! Oona kivahti.



IKINÄ EI OLE KAKKA-
VITSIEN AIKA.

– Isolta höyryävältä vakuutuspetokselta! Isämies täräytti.
– Päivänselvä keissi. Museot eivät kiinnosta ketään, ja mies oli tuomittu vararikkoon. Nyt kun rakennus on tuhoutunut, johtaja saa vakuutuksen kautta korvaukseksi rahaa koko loppuelämäksi. Tai saisi, ellen olisi niin älykäs ja näkisi heti huijauksen lävitse!

– Ähhh, Oona parahti. Hän kääntyi aamuvuoroon saapu-
neiden museon vartijoiden puoleen. – Onko teillä mitään
todistusaineistoa, valvontakameramateriaalia tai vastaa-
vaa?

– Kyllä on, ehdittiin jo katsoa niitä läpi. Outoa kyllä, säh-
köt katkesivat alueelta juuri ennen rakennuksen tuhoutu-
mista ja valvontakamerat ovat pimeinä. Sekunteja ennen
pimennystä saatiin kuitenkin muutama rakeinen kuva
jostain jättikokoisesta tummasta hahmosta, joka liikkui
varjoissa rakennuksen liepeillä.

– Mielenkiintoista, Oona mutisi.

– Vakuutuksesta saa varmaan rahaa myös rikkoutuneista
valvontakameroista, todistusaineistoa on jo melkoinen
”lajä”! Isämies hekotteli.

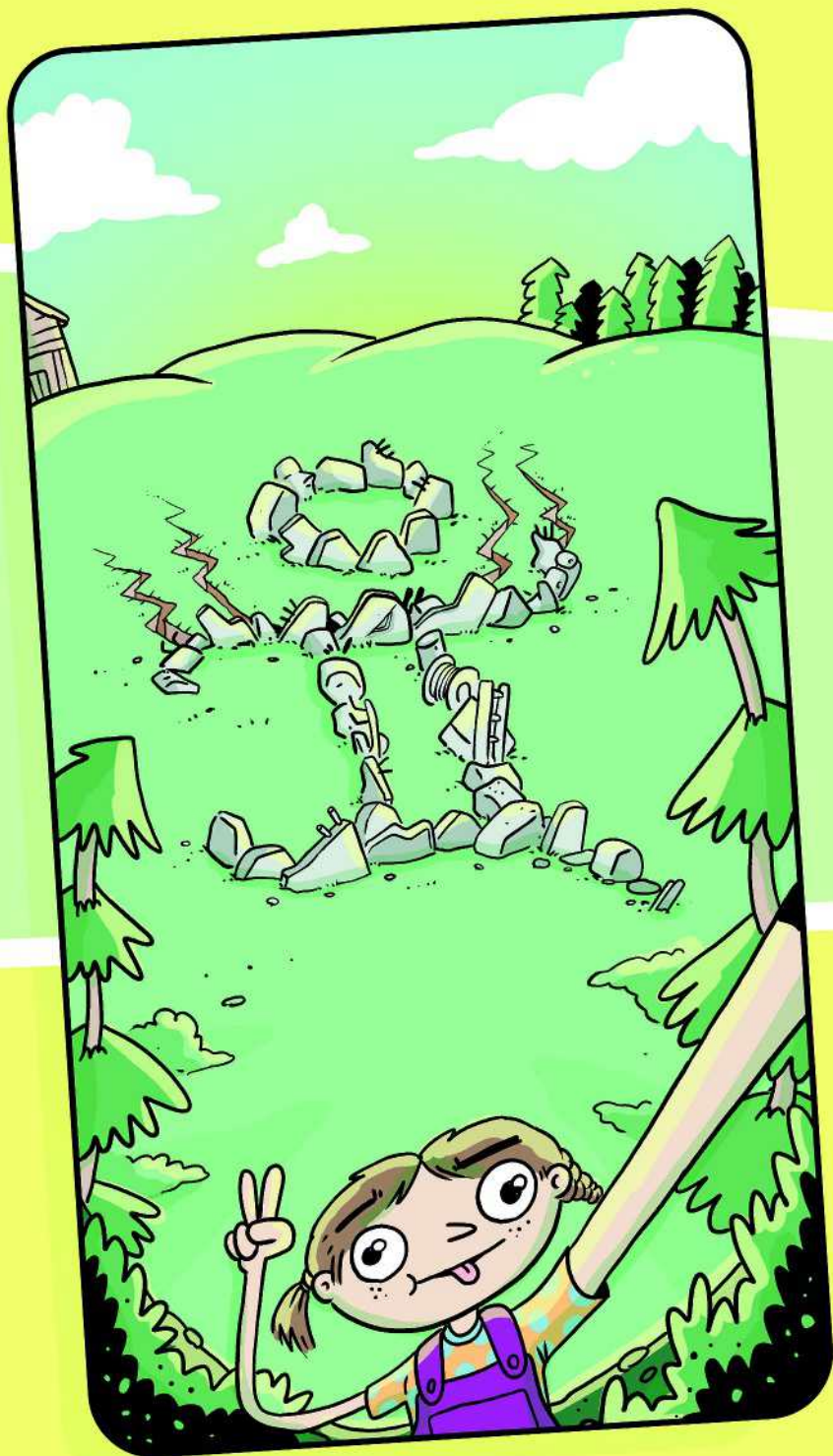
Oona tarvitsi tauon isänsä tutkinnasta ja päätti nousta
yhden rauniokasan päälle tutkailemaan rikospaikkaa tar-
kemmin. Heti kasan laelle päästyään hän kuitenkin huo-
masi jotain ällistyttävää.

Joku tai jokin oli asetellut murtuneet seinät ja betoni-
elementit pihalle niin, että ne muodostivat kuvan: pelkis-
tetyt ihmishahmon. Lisäksi kovaan maahan oli uurrettu
syviä railoja, jotka lähtivät hahmon käsistä.

Oona otti siitä valokuvan ja palasi poliisien luokse.

– Katsokaa! hän hihkaisi ja näytti heille kuvaa. – Raunion
palaset muodostavat tällaisen hahmon! Mitähän nuo sen
käsistä lähtevät railot ovat?

– Tuon tekemiseen on tarvittu valtavasti voimia, yksi polii-
seista päivitteli.



– Oona, kännykkä pois! Tuijotat ihan liikaa ruutua! paikalle tullut Isämies komensi, mutta Oona ei välittänyt.

– Kuulemme tästä rikollisesta vielä, hän arveli.

– Jo muinaiset roomalaiset muistaakseni pitivät juuri tuollaista hahmoa vakuutuspetoksen symbolina! Isämies keskeytti Oonan pohdinnat.

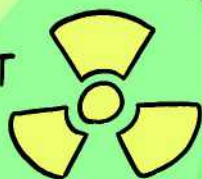
– Tämä voi oikeasti olla paha juttu! Oona kivahti. – Joku kykenee tuhoamaan rakennuksia, hänellä on hallussaan vaarallisia tauteja ja kaikesta päätellen hän aikoo tehdä niillä jotain.

KAIKKI KARANTEENIIN
JA KIRJA KIINNI!

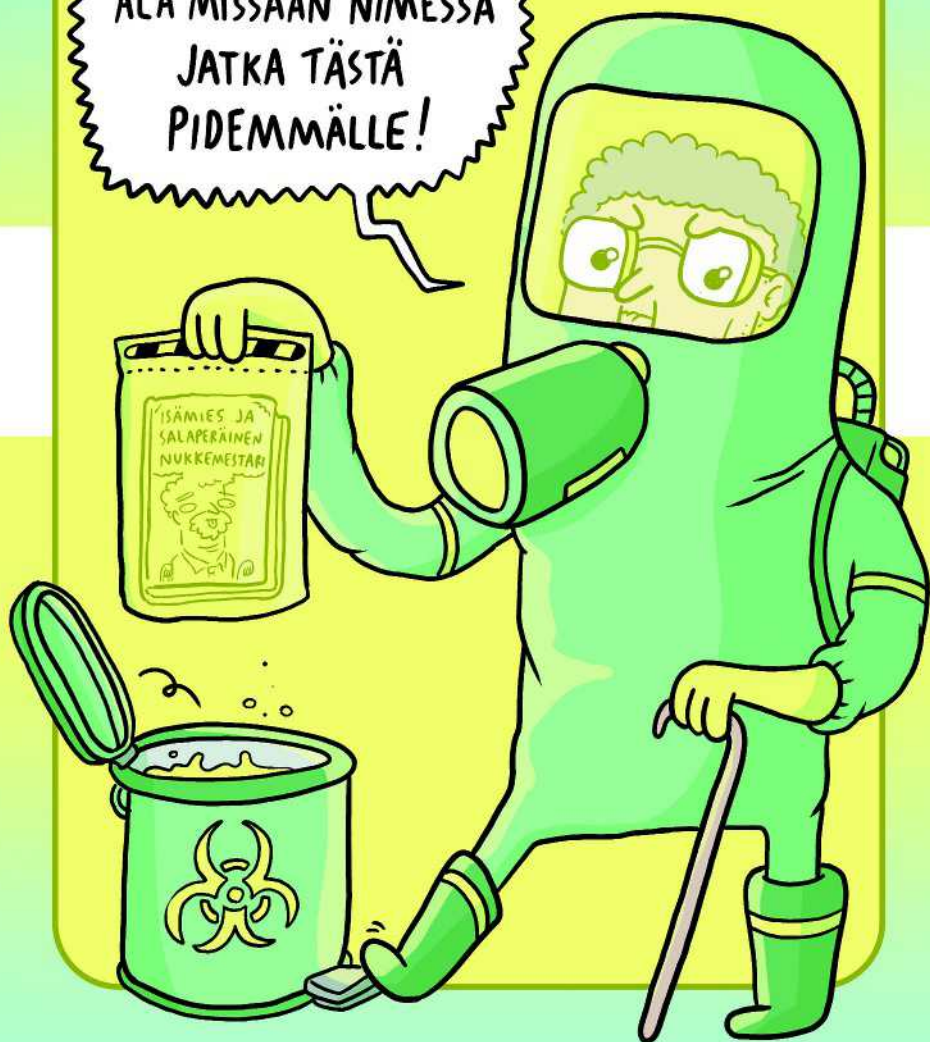




KARANTEENISSA SEURAAVAT
MILJOONA VUOTTA!



ÄLÄ MISSÄÄN NIMESSÄ
JATKA TÄSTÄ
PIDEMMÄLLE!



LUKU 2

ES! Rip pu

N ou see

Seuraavana päivänä Oona ja Eeli kävelivät yhdessä koulusta kotiin.

– ...siis ne raunion palaset oli aseteltu sellaiseksi oudoksi merkiksi, näytän meillä kuvia, Oona vauhkosi. – Pitkästä aikaa oikea arvoitus!

– En kauheasti tykkää arvoituksista, niistä tulee liikaa matikka mieleen, Eeli vaikeroi.

He tulivat Oonan talolle, mutta juuri kun Oona oli avannut oven, heidän taakseen ilmestyi tutun oloinen mies. Hänellä oli kädessään paksu kirje ja kainalossa pieni pahvilaatikko. Mies kiilasi heidän ohitseensa sisään ja huusi kiihdyksissään:

– **Väistäkää!** Missä on Ensio Luokkanen?!

Isämies tuli keittiöstä suu täynnä anjovis-mansikkajäätelö-iskävoileipää™ ja mumisi:

– Mikfi kyfyt?

– Kaikkien aikojen tärkein syy! mies sanoi ja puristi väkisin Ension kättä. – Pormestari Lalli Köyliö, hyvää päivää,